

‘Je kent me niet. Maar ik ga je opvolgen.’ RUG-alumnus **Rembrandt Sutorius** (37) mailde dat vier jaar geleden naar de toenmalige directeur van Artis. Je moet het maar durven. En het gebeurde nog ook.

‘Artis is meer dan een dierentuin’

Jij ook nog hier? Met zo'n blik kijkt de vale gier naar hem, als de vogel aan het eind van de dag wakker wordt en hij nog druk bezig is in zijn kantoor, vertelt Rembrandt Sutorius. De werkkamer van de directeur van Artis kijkt uit op het verblijf van de roofvogel met zijn witte nek. Thuis is het uitzicht al even bijzonder. Sutorius en zijn gezin wonen in een gerestaureerde villa op het dierentuinterrein. ‘Vanuit het raam kan ik de prairiehondjes zien en, vanuit mijn ooghoek, de jaguar.’

Sinds november 2017 is Sutorius directeur van Artis. Sutorius studeerde internationale economie in Groningen. De liefde voor natuur kreeg hij van huis uit mee. Hij weet nog goed hoe zijn vader hem meenam wilde zwijnen spotten op de Veluwe. Pas deed Sutorius hetzelfde met zijn eigen twee zoontjes. Hij lacht: ‘We hebben geen zwijn gezien, maar wat vonden ze het eng!’

Eerst werkte Sutorius bij de Gasunie, de Nederlandse mededingingsautoriteit en adviesbureau McKinsey. Een allround manager worden zou beter gaan in het bedrijfsleven, veronderstelde hij, wel had hij een voorliefde voor duurzame portefeuilles. Bij McKinsey was hij betrokken bij het introduceren van waterstofauto's in verschillende landen.

Die zomeravond, vier jaar geleden, zat hij met vrouw en vrienden in Artis een pizza te eten. Als jonge vader wilde hij minder reizen, dat deed hij veel bij McKinsey. Waarom niet Artis, opperde een vriendin aan tafel. Een mix van natuur, maatschappelijk nut en lekker dichtbij huis voor Sutorius die toen in Amsterdam woonde. De volgende dag mailde hij de toenmalige Artis-directeur, Haig Balian: ‘Je kent me niet, maar ik ga je opvolgen.’

‘Het was met een kwinkslag’, blikt hij terug. De mail miste de uitwerking niet. Sutorius werd onbezoldigd adviseur bij Artis. Lang verhaal kort: Toen Haig Balian twee jaar later vertrok, werd Sutorius gepolst en sinds november 2017 is hij directeur, de jongste in de 181-jarige geschiedenis van het park. ‘Magisch’ noemt hij het moment dat hij de sleutelbos kreeg, zo'n ouderwetse met voor sommige hekken zelfs twee sleutels.

Het merendeel van de 1,4 miljoen bezoekers per jaar komt voor de dieren. Sutorius draait daar niet omheen. Maar Artis is meer dan een dierentuin, onderstreept hij. Hij vervolgt de koers die door zijn voorganger is ingezet.

‘We willen inspireren en stimuleren om verantwoordelijk met natuur om te gaan.’ Mooi voorbeeld daarvan is de Eetbare Tuin, een oase aan planten en kruiden die in de dierentuin worden gekweekt, bemest met mest van de eigen olifanten, en uiteindelijk worden gevoerd aan de Artisdieren en soms ook gebruikt in de restaurants. De restauratie van de 27 Rijksmonumenten op het park, die in volle gang is, geschiedt zoveel mogelijk duurzaam. ‘Waar het kan willen we van het gas af.’

Als dierentuin midden in de hoofdstad heeft Artis van oudsher een sociale functie. Sutorius hoopt nieuwe bezoekersgroepen aan te boren en van het park nog meer dan ooit een ontmoetingsplek te maken. Een park waar mobieltjes in zak of tas kunnen blijven. Mobiele telefoons zijn juist weer minder welkom. In Artis amper apps of andere digitale handigheden als informatiebron voor het publiek. ‘We willen graag dat mensen hier echt los zijn van dat ding, onder een boom zitten, genieten van elkaar, van de natuur en van het hier zijn.’

